

ZILT

Voor Skip en Riff

ZILT

Joni Nussy

Illustraties: Nina Sefcik

Jeugdboek

2022

Deefcake Publishing

Het water klotste over zijn gezicht heen. Hij keek nog een laatste keer naar de lucht en dacht aan zijn vader. Hij voelde zich steeds zwaarder worden. Langzaam gaf hij zich over aan de zwaartekracht en stopte hij met watertrappen. Ogen gesloten. Dít was het. Dit moest het zijn.

Hoofdstuk 1

Hij kon wel kotsen van de zenuwen. "Moos, schiet nou godsamme een keer op, we hebben haast, het is al bijna halfnegen!" Op de achtergrond hoorde hij zijn broertje zeggen: "Mama, jij brengt ons naar school en jij haalt ons ook weer op, he mama?!" Het kon Moos weinig schelen. Het liefst was hij onder zijn dekens blijven liggen en op zijn gemak uit bed gerold om tv te kijken. Het leek allemaal zo leuk toen ze in juni vertrokken. Papa was er. Ze hadden elke dag gesurft. Hij kon nu eindelijk goed op de plank blijven staan en hij had al een idee over wat hij binnenkort op een nieuwe zou gaan leren.

Het allerliefst ging hij op vakantie met zijn vader en moeder. En broertje natuurlijk. Die hoorde er ook bij, al had hij hem af en toe wel kopje-onder kunnen duwen in het zwembad, met z'n grote mond. Zijn broertje was blond. Met krullen, net zoals hij. Alleen was Moos ouder en donkerder. Veel donkerder. Net een Spanjaard, zei papa altijd. Wat maakte het eigenlijk ook uit dat hij net een Spanjaard leek? Hij ging geen klap begrijpen van die mensen daar op school. De afgelopen weken was mama steeds met hem en zijn broertje naar de nieuwe school gegaan om hen in te schrijven. Volgens mama was het

allemaal gedoe om te bepalen waar hij in de klas zou komen, maar omdat mama in Nederland zelf juf was geweest, kon ze goed met de directrice overleggen wat ze het best met hem konden doen. Hij zou in het tweede leerjaar beginnen. Het tweede leerjaar... Wat betekende dat in hemelsnaam? Het leek wel een wedstrijd.

De buikpijn ging niet echt over en er kwam ook niks uit. Behalve een klein plasje. Met lood in zijn schoenen stapte hij van het toilet af, waste zijn handen en trok door. Helemaal de verkeerde volgorde maar zijn moeder gilte altijd "HANDEN WASSEN!!!" en ze had nooit door hóé hij dat deed. Ze was zichzelf niet, vond Moos. Ze was heel bruin. En knap. Maar vreselijk ongeduldig. Alles moest precies gaan zoals zij het had bedacht. Papa was veel geduldiger. Met hem deed hij alle leuke dingen. Zoals surfen, op avontuur gaan, kamperen, vuurtjes stoken. Hij zag nergens problemen. Hij deed dingen gewoon. Dat deed mama niet. Alleen zeuren over opruimen en de was. En dat ze moesten opschieten. Altijd opschieten. Hij deed toch zijn best, zeg; wat wilde ze nu nog meer?

"Nou, ben je nu eindelijk klaar? Mama wil op tijd met jullie op school zijn, het is de eerste schooldag. Ik weet ook niet precies hoe dit allemaal in zijn werk gaat en wat de schoolpleinregels zijn." Het kon hem werkelijk niks inter-

esseren: *was ik nog maar in Nederland*. Dan wist hij precies waar hij moest staan, in welke rij. En hoe zo'n eerste schooldag ging. "Oké, ik ben klaar, mam," zei Moos. Hij had een nieuwe tas gekregen met ruimte om een skateboard te dragen. Hij was er trots op, want hij had nog nooit een rugzak naar school mee hoeven nemen. In Nederland kreeg hij nooit huiswerk. Zijn boeken kreeg hij van school en ze bleven ook altijd op school. De rugzak woog veel te zwaar, zei mama. "Wat een onzin, zeg, al die boeken in één keer meenemen. Ik mag hopen dat dit maar eenmalig is en dat die boeken op school kunnen blijven, waar ze horen."

Ze zouden te voet naar school gaan, het was lekker weer. Gisteren hadden ze nog in het zwembad gezwommen van de wijk waar ze woonden. Hij had niet echt vrienden kunnen maken want hij sprak geen woord Spaans. En dat was wennen. In Nederland had hij veel vriendjes. Hij speelde daar na schooltijd elke dag buiten. Zonder zijn broertje. Daar woonden ze in een mooi huis in de stad waar hij geboren was. Hij wou dat ze nog daar waren. Wat miste hij zijn kamer en zijn maatjes. Het grasveld voor zijn huis, het speeltuintje, de bosjes waar ze hutten bouwden met alle kinderen uit de straat. Dáár had hij leren fietsen en nu had hij niet eens een fiets! Het was heel steil waar ze nu woonden. "Lastig fietsen,"

zei papa. Dus pakten ze altijd de auto. Of ze liepen. Zijn kuiten doen er elke dag pijn van. Rare bergen ook.

“Vind jij mijn rugzak mooi, he Moos?”

“Ja Loekie, ik vind het een mooie rugzak maar moet je dat nou écht de hele tijd zeggen?” “Mama!!! Moos zegt dat ik stom ben en dat ik een baby ben!!!” Oh, hij kon zijn broertje wel wat. Altijd hetzelfde liedje. Hij zat áltijd aan zijn spullen en hij klikte ook áltijd. Bij zijn moeder. En Moos kreeg áltijd de schuld. Hij wou dat deze dag nooit begonnen was. Stomme school.

Langzaam liepen ze naar beneden, met zijn drieën. Papa was er niet. Die ging werken in Nederland. Hij had een belangrijke baan en als hij niet zou werken, zouden ze geen geld hebben. Zijn papa werkte op een booreiland in de zee. Hij werd daar met de helikopter heen gebracht en bleef er soms wel zes of acht weken. Papa stuurde altijd filmpjes van de helivlucht, dat was zo spannend om te zien! Als papa moest werken, moest hij er dingen bekijken en controleren of alles wel veilig was. Omdat hij steeds zo lang weg was, werkte mama nog niet. Mama bleef bij hem en zijn broertje en papa zou over twee maanden weer thuiskomen. Ze waren nog nooit zo ver weg van hem geweest. Mama had het er vaak over. Hoe ze het zouden doen. Hij vond het maar stom want alle

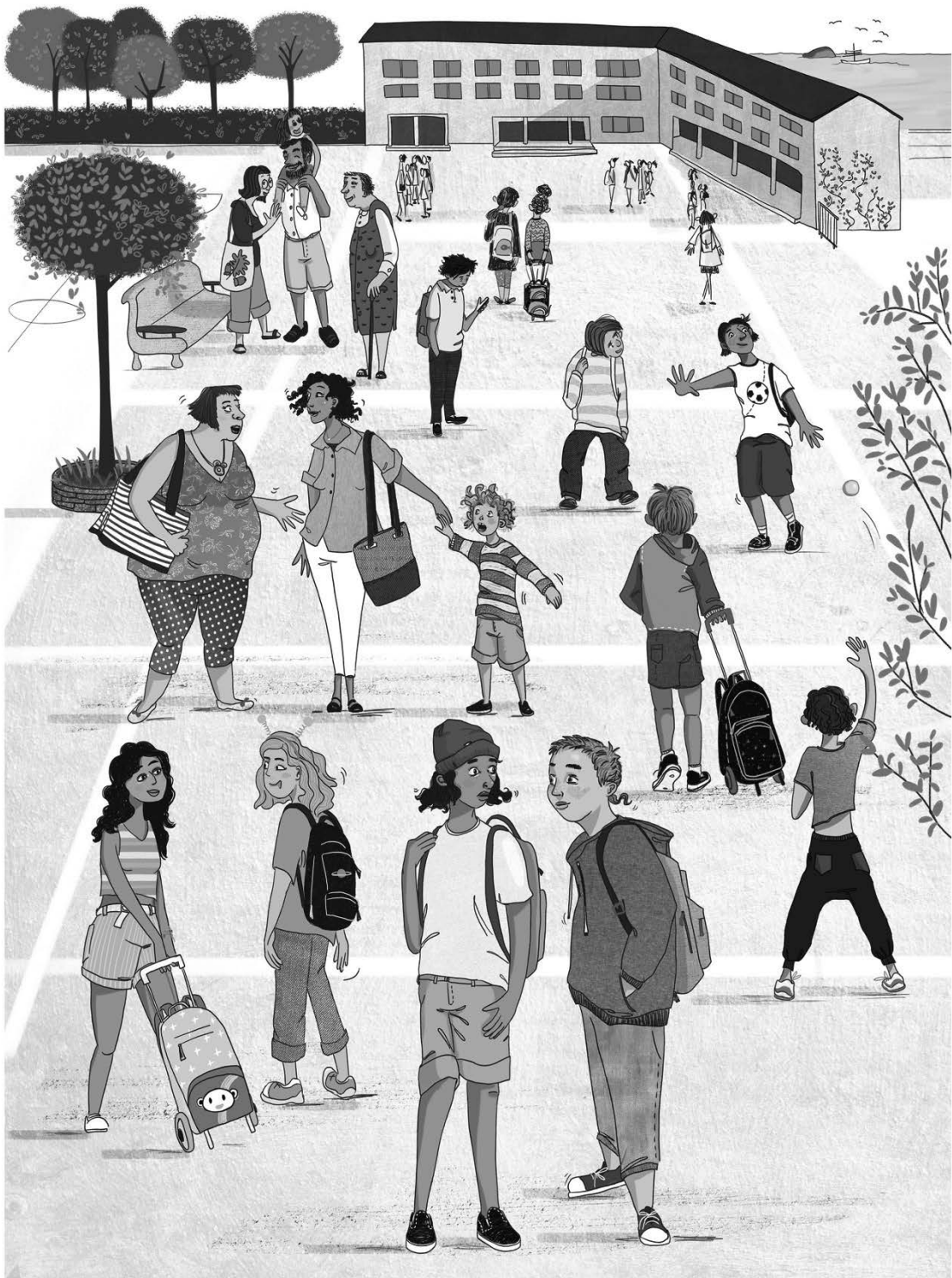
andere kinderen zouden vast wél een papa hebben die hen op de eerste schooldag naar school bracht.

Zijn buik deed nog steeds pijn en nu werd hij ook misselijk. Hij zei maar niks tegen mama, want zij was vast ook zenuwachtig. Hij liep voorop, in rustige pas. Mama en zijn broertje waren stil. "Aaaa... Mama!!! Ik heb in de poep getrapt!!!" "Gadverdamme Moos, wat nu weer?! Kijk je niet waar je loopt?! Kom hier, dan doe ik snel die schoen af." Zijn moeder bukte om te kijken hoe erg de schade was, maar de geur kwam haar halverwege al tegemoet. "Ieuw... Ja Loekie, dat kun je wel zeggen maar jij stapt ook weleens in de kak, niks aan te doen, hoor. Hup die schoen uit."

Jeetje, de eerste schooldag. Zijn nieuwe schoen onder de kak, en tot overmaat van ramp zat het ook nog aan zijn sok. De bruine plak stonk een uur in de wind. Ze zouden het op school allemaal zien. En er was vast te weinig tijd om alles thuis te verschonen.

"Kom, trek nou je schoenen maar uit en je sokken ook. Dan doen we het vandaag even zo." Mama bedacht altijd goede oplossingen. Ze werd altijd eerst heel boos, maar dat bleef ze nooit lang. Hij hield heel veel van zijn moeder en zij van hem. Dat kon hij voelen.

Nadat de sokken uit waren getrokken en de schoenen weer aan, daalden ze verder af naar waar de school stond. De bel zou zo gaan. Na zes trappen af te zijn gegaan en wat kleine witte huisjes te zijn gepasseerd, kwam de school in zicht. Het barstte er van de mensen. Ze roezemoesden in een taal die hij niet verstond. Dit zou Spaans moeten zijn, dacht hij. Sommige moeders en vaders waren samen en verzamelden zich in groepjes op het schoolplein. Ze kletsten vast over de zomer en hoe de vakantie was. Hij en zijn broertje en zijn moeder hadden bij de bankjes aan de zijkant van het plein een plaatsje gevonden. Hij had het gevoel dat echt iedereen hem zat aan te staren. Maar dan ook echt iedereen. Alsof ze de kak aan zijn schoenen nog konden ruiken. De kinderen zagen er heel anders uit dan in Nederland. Ze waren erg bruin, van de zon. Je kon zien dat het net vakantie was geweest. Sommige kinderen waren kleiner dan hij, anderen groter of dikker. Ze hadden tassen bij zich, rugzakken en soms tassen op wielen. Wat raar, dacht hij. Ze gaan toch niet met het vliegtuig?

De zoemer ging. Een heel dikke vrouw, met een zwarte legging aan, kwam op zijn moeder afgestapt. Wat is ze dik, dacht hij. En breed. Ze kon echt niet dezelfde kleren aan als zijn mama. Toen ze dichterbij kwam, zag hij dat ze een snor had. Een heel dunne. Niet zoals papa, maar hij kon de haren vanwaar hij stond wel gewoon zien. Zijn moeder haalde dat altijd weg met een pincet. Bij haar zag hij zulke dikke haren niet. De andere moeder had kort zwart haar dat achter haar oren plakte. Ze zag er niet knap uit, vond hij. Eerder alsof ze het heel warm had. Hij was blij dat dit niet zijn moeder was. Bij welk kind hoorde zij eigenlijk? Ze probeerde iets in het Engels te zeggen tegen mama, maar dat lukte haar niet echt. Ook al raar, dacht Moos. Zijn ouders en hij spraken heel vaak Engels, meestal op vakantie – hij had in Nederland ook een vriendje uit Australië. Met hem sprak hij ook in het Engels. Hij had mama weleens horen zeggen dat bijna niemand in hun nieuwe dorp Engels sprak.

De vrouw vroeg om het telefoonnummer van zijn moeder, dacht hij. Nou, als dat haar vriendin wordt, worden ze vast "dikke vriendinnen" zou zijn papa hebben gezegd. Hij moest glimlachen bij de gedachte aan zijn papa. Hij maakte altijd grapjes. Zijn moeder kon soms zo serieus zijn.

Hij zag dat alle kinderen langzaam in rijen gingen staan. Heel rechte. Dat had hij nog nooit gezien. Hij moest in Nederland altijd zo snel mogelijk tegen de muur van het schoolplein staan en wachten tot de juf kwam. En je mocht elkaar nooit aanraken. Maar dat deed hij toch. Hij en zijn vrienden hielden van stoeien. Zijn broertje ook maar die was nog heel klein. Die ging altijd janken, dat hij hem in zijn ballen had getrapt terwijl dat niet eens mag. En dat kon niet eens want volgens papa moet je dan naar het ziekenhuis om ze terug naar buiten te krijgen.

Hij zag een klein blond jongetje met een rolkoffer tikken uitdelen aan een meisje. Dát had hij nog nooit gezien. Het meisje wilde hem optillen, maar dat liet hij niet toe. De jongen was net zo groot als zijn broertje. Zou hij in die klas komen? Nou, dan ging hij nog wat beleven met al die gevechten. Dat mocht in Nederland echt nooit van de juf.

De directrice kwam naar mama toe gelopen. Gelukkig een gezicht dat hij al eerder had gezien. "Hello boys, very nice to see you! How are you?" De directrice was een heel aardige mevrouw. Hij dacht "mevrouw" want ze was ouder dan mama. Ze had een mooie mond en een heel moderne bril. Ze droeg lippenstift en had haar mooi-

ste jurk aangetrokken. Hij voelde zich welkom bij haar. Maar dit zou niet zijn juffrouw worden. Juffrouw Isabel bracht hem naar zijn rij, nam de spullen over van mama en zei: "Everything will be all right." Moos stond in dezelfde rij als de blonde jongen met de rolkoffer. Niet direct achter hem, maar hij kon hem wel zien. Er stonden niet veel kinderen in deze rij. Was dit zijn klas? Wat weinig kinderen. In Nederland zaten er wel eenendertig kinderen in zijn groep.

Achter hem stond een jongen met raar haar. Hij was niet veel groter dan hij. Maar een beetje mollig. Hij had net zulke bolle wangen als zijn broertje. Alleen, zijn broertje was nog maar vier. Dan is het normaal dat je babywangen hebt, tenminste dat zegt mama altijd.

De jongen zei iets. "*Kwal es toe nombre?*" ... Huh? Hij verstond het niet. Hij keek naar de jongen. Hij had een staartje. Een heel dunne. Niet van al zijn haar, maar er was een klein stukje op zijn achterhoofd overgebleven en dat was een soort dunne krul. Nog nooit zo'n kapsel gezien bij een jongen. Hijzelf had donkere krullen. Langer haar ook, maar overal gelijk. Soms hing het voor zijn gezicht, maar dan kon hij zich een beetje verstoppen. Dat vond hij wel fijn. Hij haalde zijn schouders op naar de jongen en draaide zich vlug om. Hij had het gevoel

dat hij moest poepen. Langzaam liepen ze naar binnen.
Hij miste mama nu al.